

הורי אורון ירדן

„האם המיטרה ערוכה לתופעות חריגות?”

מומחה. אני חושב שזה עניין של מומחיות. אם אומר ח"כ רובין: כאן פיספסה המיטרה המפכ"ל יאמר: כאן לא פיספסנו, אין לי דבר סוף.

אני חושב שטוב יעשה אם העניין הזה יעמוד במבחן מקצור עי, מחוק מיטרה, כדי שלא תשאלנה שאלות ותמיהות.

שלבמה דלל: לזכותו של שר הפנים ייאמר, ביום שנתגלה החור טף, אמר שר-הפנים ברדיו שהוא שוקל אפשרות למנות ועדה.

אני אומר בגלוי, כאשר ידעתי שהילד נרצח, נשמתי לרווחה שה ילד מת לפני שנעשתה עיסקת החליפין. הייתי רוצה שהמיטרה רה תעשה שיחזור של העניין הזה, מתוך הנחה מה היה אלמלא הילד היה מת באותו הזמן: אם היה שותף שהיה מחזיק את הילד במקום כלשהו והוא שומע ברדיו: נתנו כסף מסומן, האם היה צריך כלב זה על סמך הנחה שנתאמה, שהילד לא היה בחיים. לי לא ברור מה היה הסצנריו, אם היה שותף לחוסף, ואילו הילד לא היה מת באותו זמן. השיקולים היו נכונים מתוך הנחה בסיסית, שבמידה ונעשתה פעולה הילד לא היה בחיים.

משה עמאר: גם השאלה ה-

אבל כן יש חשש וכן יש תמיר הות. היה המקרה של כביש החוף, דנו בנושא הזה והסקנו מסקנות, שהמיטרה לא פעלה כשורה, כפי שהיא היתה צריכה לפעול. לא משום שהמיטרה לא רצתה לפי עול. אדרבא, היא גילתה מסירות. השאלה שמתעוררת אצל כל אחד מאיתנו היא האם המיטרה בנויה ומאורגנת לתופעות חריגות?

יוסף בורג: לי לא ברור ש נפסקה הלכה, שהמיטרה לא היתה בסדר.

משה עמאר: אם תקרא את הפרוטוקול תראה שהסיכום של הדיון היה כזה. מבחינה עובדתית אנחנו מצאנו או הרבה ליקויים. הדברים האלה נאמרו כאן, ולא נתנו להם פירוט.

אמר שר-הפנים: כל הכוחות היו מגויסים מעבר ליכולתה של המיטרה. אני חושב שזה אחד הליקויים. בשביל אירוע כזה לא צריכים כל הכוחות להיות מגויי סים, צריכה להיות יחידה אחת, שהיא תהיה מגוייטת. צריך להיות גוף אחד במיטרה, שהוא יהיה פעיל. לדעתי, כל שוטר נוסף - גורע. מבחינה מיטרתית מקצור עית, אחד הליקויים הוא שכל המיטרה עמדה על הרגליי. מדוע אי אפשר להביא משירות הביטחון כמה אנשים, אם הם אנשים שמיומנים באותם אמצעים טכניים, הם היו משתלבים ונכר נסים לפעולה. כך אפשר היה להשתמש באותם אמצעים.

הרצל שפיר: בהקשר למה אתה אומר את זה? משה עמאר: בהקשר ל- הבית.

שלבמה דלל: אתה מתכוון לתקופה של לפני-מסירת-הכסף או לאחר מכן?

משה עמאר: מומן שפעלו עד לזמן מסירת הכסף. בטלוויזיה שאלו: למה לא הביאו כלבים, המפכ"ל ענה: הכלב היה יכול לנשוך ילד שהוא שליח תמים אשר בא לקחת את הכסף, זאת אחת התשובות. יכול להיות שהיה צריך להכניס כלב, יכול להיות שהיה צריך לעשות את הפעולה הזאת אחרת. כאשר האבא נסע, עבר את החבית וחזר בחזרה, היתה אפשרות להתארגן לפעולה כלשהי. ישבו שני אנשים במכונית ומכשירי-הקשר לא פעלו. אלה הם ליקויים שלא מוכרחים להיות. אבל לא אלה הקובעים. זה רק מוכיח שבכל פעולה שנעשתה היה

הרצל שפיר: אלה שני דברי רים שונים. צריך להבחין בין טעות טכנית לבין טעות אנושית של אדם שלא רצה לומר דבר שקר. לנו לא היתה בעיה להשיג שני מיליון לירות מהמיטרה. ה בעיה היתה של נוחות - לתת מהר את הכסף כדי לטפל במקרה. מאחר והכנו את הכסף, כאשר מר טימקין נשאל מי מסר את הכסף הוא רצה להיות דובר אמת ואמר: הכסף הזה נמסר עליידי המיטרה.

משה עמאר: למה הוא היה צריך להגיד את זה?

באשקלון ב-1977 היה מקרה כזה. האיש היה רחוק מהמכוננית הוא שלח ערבי תמים ואמר לו: תגיש לשם ותביא את הכסף. האיש טעה במקרה בין התיישימוש ולא מצא שום דבר. יש לנו את החומר מחיק-לארץ, במיוחד מארצות-הברית. אנחנו מנתחים אותו. אנחנו מכינים מודל מיוחד לנושא הזה. בתקופה הקרויה בה נערוך השתלמויות איך לפי עול במקרה כזה בעתיד. אנחנו רוצים באחד החודשים הקרובים, לעשות תרגיל פתע לאחד המר-חבים ולתרגל אותו במודל הזה.

מיטרת-ישראל נהגה נכון, אך עשתה זאת ביותר מדי אמצעים ובאמצע עורך

הדברים צריכים להקל בעבודה, כדי לא להשקיע מאמצים-שואו. לפי מיטב ידיעתי, מיטרת-ישראל, בעקרונות הטיפול בעניין הזה לא שגתה. לו היו לה כמה אמצעים, בכמה דברים היא היתה עושה את זה יותר טוב. אבל בהחלטות העקרונות, לפי דעתי לא היה ניתן לעשות יותר טוב. האם נכון היה לא להודיע בחוף עול התחלת האירוע. זה היה שייך. על השיקול הוא כזה: אם אתה נותן מצד אחד חופש-פעולה ל מיטרה להתארגן ומצד שני אלה לא לוחץ על החוסף, הנהוגים הטובים ביותר לא למיטרה. זאת אומרת, החוסף לא נמצא בלחץ, וצריך לזכור, המטרה ה מרכזית היתה להחזיר את הנחסף ברגע שהמקרה נודע ברבים, החור טף צריך לעשות אחת מן השתיים, או לשנות את הטקטיקה או להי פטר מהקורבן. כדי שהוא לא יית פס. במקרה הזה זה איננו עובד לטובת הנחסף, לכן במקרים כ אלה כל מדינות העולם ממלי צות לא לצאת בהודעה אל הצי בור אלא להיפך. יש רק מקרים יוצאי-דופן, במקרה שהאיש איננו נורמלי, או שיש בעיות בריאות.

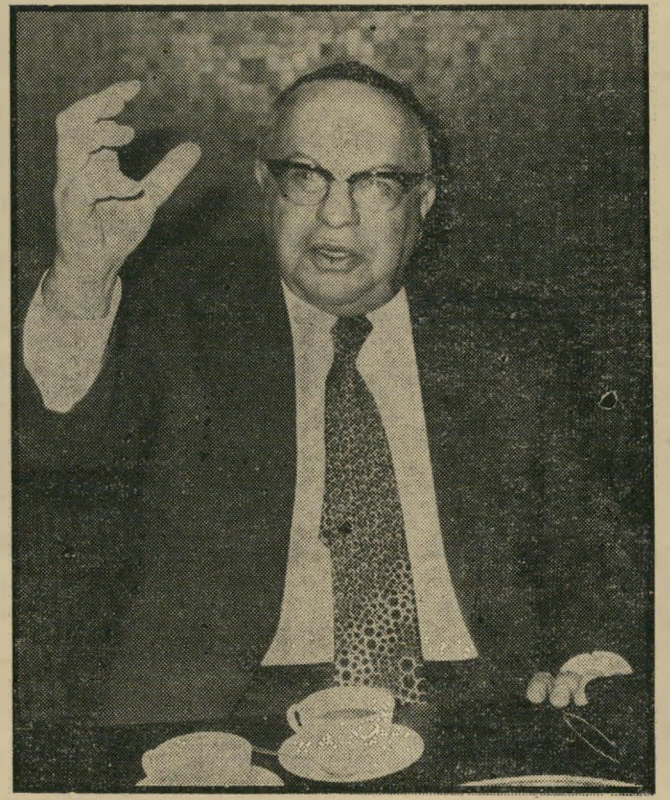
יוסף בורג: או הנחסף מדי נאי. הרצל שפיר: אני לא בטוח שתמיד זה כך. אבל אם כללי-המישק אחרים, כן. פה מדובר בכללי מישק של מי שרוצה ל הנות מכסף ויודע שהביטחון שלו מותנה במתן הסחורה, כדי לקבל את הכסף. כי אחרת הוא לא מקבל את הכסף.

שיקול שני - ביום ג' כבר היה לנו חשש מאוד סביר שהילד לא בחיים. למה? לנו היתה הרגשה שנוצר מה שאנחנו כינינו „נתק". מדוע נוצר הנחף, אנחנו לא יודעים. לכן, ביום ג', כאשר הנחנו את הכסף, המטרה היתה כפולה. ראשית ראינו כמטרה עליונה ל שחרר את הילד. רצינו להגיע אל הילד דרך האיש שלוקח את ה כסף. אבל מאחר והבנו בהתחלה שאנחנו לא יודעים איפה זה יקרה, אנחנו לא יודעים מה יהיו התנ אים, אם חסרוחלילה קורה שאנח נו לא מצליחים להגיע למי שלוקח את הכסף, אנחנו רוצים להיות במצב שבו התנאים מתקיימים. לכאורה אפשר לומר למיטרה: איזה טמבלים אתם! אם אתם רוצים לתפוס את האיש, למה אתם שמים את הכסף.

העקרון היה להימצא במצב, שאם אנחנו לא מצליחים לתפוס את האיש, הוא לא יהיה במצב שה הסכם הופר. כלומר, הכסף יהיה שם, פלוס אמצעים שדרכם ניתן להגיע לאיש. האמצעים חזקיהו אחרי-כן את עצמם.

פינחס שינמן: למה סיפר שהכסף סומן? הרצל שפיר: מר טימקין לא אמר שהכסף מסומן, הוא אמר שהכסף ניתן עליידי המיטרה.

שלבמה דלל: גם זה עומד בסתירה להודעה של המיטרה, 24 שעות לאחר מכן.

שר-הפנים בורג „שום לימוד לא יכול לתת הצלחה”

לא נומין את האף-בי"א, או הסקוטל'אנד-יארד. תנו לנו את ההודמנות

חיפשו גשש, ואז אחד ממישמר הגבול ירד ואמר: „אני הגשש". זאת-אומרת, הגשש היה במקרה.

האם אתה עומד מאחרי מה שאמר מר טימקין בקשר לפצ צות-תאורה, שזה מסוכן? יש בזה סתירה. לפני ארבעה חודשים נפל מטוס קל לים. זמן קצר אחרי זה כל רמת-איב היתה מוארת. שמעתי שכמאה פצצות-תאורה נפי לו ברמת-איב.

יש פגם בכך שהקול של החוסף שוחרר באיחור של שבעה ימים, וכן שהרשימות לבנים נמסרו יום אחד לפני שהתגלה הכסף.

מרדכי וירשובסקי: כל אחד אמנם רואה בדבר אחר את ה פיספוס של המיטרה. אני לא